

ANDREAS – een donderdagnamiddag – 2009

Eerste brief aan Lucia: het laatste jaargetijde

Het was een merkwaardige zaterdagavond. Nog voor middernacht werd de auto op de parkeerplaats gereden en krabden de kiezelstenen tegen de warme rubberen banden. Het regende nog altijd. De ruitenwissers werden tot stilstand gebracht en nu leek de regen pas echt tevreden. Behalve vier andere wagens stond de parkeerruimte er leeg bij. Niet verwonderlijk, want het was winter. Dit dorp verdraagt geen indringers in het laatste jaargetijde. Het wasemt de laatste geuren van de dagjestoeristen uit. Nog altijd. Ik opende de deur. Een paar seconden erna werden er twee dichtgeslagen. Het leek of het water dat uit de hemel viel het alleen op ons gemunt had. De staanplaats was geplaveid met diepe kuilen waarin het water zich opspaarde om het de hotelgasten al van bij het begin moeilijk te maken. De onverlichte parkeerruimte zorgde voor natte voeten. En binnensmondsgevloek. Zo gaat dat met dorpjes. Ze blijven

dorp en worden niet herschapen tot betonnen kooien. Zodra ik de deur van het hotel opentrok, sloegen zoete geuren afkomstig van fornuizen me in het gezicht. Dat was ook jou niet ontgaan: je gezicht fleurde ook op. Aan de receptie stond een magere man met een vriendelijke, ja zelfs uitnodigende blik. Hij vroeg ons waarmee hij ons kon helpen. We zegden het kamernummer, waarna de fijne vingers van de receptionist over het klavier van de gedateerde computer tokkelden. Hij gaf ons de sleutel en deelde nog eens het kamernummer mee.
‘301’, herhaalde ik. Waarom weet ik niet.
‘Kom, schat’, zei je. Je glimlachte. De man deed dat ook.

Andreas’ ogen dwaalden af van de brief naar het raam. Ze volgden een regendruppel die als een zaadcel zijn weg zocht.

Vijf letters. Klein kindje. Zuigeling.

Diep ademhalend vouwde hij de brief en stak hem terug in de witte omslag. Zijn vinger wreef over het handschrift dat zijn naam vormde.

‘Ik kom’, riep hij en hoestte diep. Hij borg de brief op in de lade van het bureau, dat hij in het slot draaide. De sleutel in een tinnen asbakje. Hij sloeg het klepje dicht en stond op. Zijn hand greep de leuning vast en traag ging hij de trap af. Bij elke trede ademde hij zwaar.

‘Ben je klaar?’ vroeg zijn vrouw zodra hij in de keuken kwam. Hij knikte en greep de jas beet die ze hem voorhield. Nog

voor hij kon protesteren, verzekerde ze hem dat het best koud was om zonder jas buiten te gaan.

Terwijl Andreas zijn jas aantrok met de tegenzin van een zesjarig kind, bekeek hij zijn vrouw, een plichtsbewuste glimlach op zijn gezicht. Alsof hij van wat regen kou zou vatten. Het huwelijk had hem geleerd niet langer in discussie te treden. Vijfendertig jaar man en vrouw zijn leert je dingen bij, maar leert je ook dingen af.

Het kleine, volle lijf van Hilda ging hem voor. Haar korte stapjes deden hem denken aan een waggelende, veel te vol gevreten eend. Zijn hand tastte in zijn jaszak.

‘Ik heb je sigaretten mee’, sprak zijn vrouw voor zich uit.

Gewoontebeesten met een vast ritueel.

Andreas voelde opnieuw een diepe hoest in zijn longen kiemen. Hij sloot de deur die de gang van de garage scheidde.

Terwijl Hilda plaatsnam – de handtas rustend op haar dijen – en de sleutel in het contact stak, opende hij de garagepoort. Ze liet de handrem los en de wagen rolde traag naar achteren. Hij volgde de auto nauwlettend. Zodra die uit de garage was gerold, stak hij zijn hand in de lucht. De handrem werd weer aangetrokken en de garagepoort gesloten.

‘We zijn weg’, sprak hij. ‘Moeder zal al zitten te wachten.’

Lucia, dacht hij. Ze ondertekent de brief met 'Lucia'. De wagen reed de parkeerruimte op.

'Daar is nog een plaatsje vrij', wees zijn vrouw. Ze rukte hem uit zijn dagdroom. Elektriciteit die wordt afgesloten tijdens een spannende film.

Andreas reed de wagen rond het kleine, cirkelvormige grasperkje naar de enige vrije parkeerplaats.

'Ik begrijp niet dat hier amper tien parkeerplaatsen zijn', mompelde Hilda.

'Ik ook niet', antwoordde Andreas en schudde zijn hoofd. De motor werd stilgelegd.

Voor het grote gebouw lag een enorm ovaal grasveld. In het midden daarvan stond een bronzen beeld dat een jonge naakte vrouw voorstelde die leek te baden in de zon. Het contrast met de oudjes kon niet groter zijn. Het groen werd gescheiden door een kniehoog muurtje, waarnaast evenwijdig een lap asfalt lag. Die stelde je ertoe in staat zonder al te veel moeilijkheden het rusthuis te verlaten na het bezoek. Doorgaand verkeer, ook op plaatsen waar de voorlaatste rust regeert. In de korte wandeling

van de wagen naar de ingang pinden Andreas' ogen zich iedere keer weer vast op de priemende borstjes van de jonge geboetseerde vrouw. De regen pletste op het brons en zorgde ervoor dat het lichaam glom alsof het was ingewreven tegen een verschroeide zon. Hilda nam zijn grote hand vast terwijl ze naar de schuifdeuren stapten.

Een aquarium met daarin opgesteld houten tafeltjes. Rotsblokken aan de bodem. Het witte kamerlicht spotte bijna met de bejaarden die er op een stoel zaten. Niets méér deden ze. Zitten. Zoals een hond die wacht tot het baasje thuiskomt. Het ene mensje zat onophoudelijk te knikken, een ander keek wezenloos door het grote raam dat uitkeek op de tuin met het beeld. Tussen de oude lichamen door zweefde een doordringende, zilte geur.

‘Moeten we dit nu echt elke week doen?’ vroeg hij.

‘Begin niet opnieuw, Andreas’, sprak Hilda kordaat. ‘Het mens heeft er deugd van.’

‘Dat weet ik nog zo niet’, mompelde hij.

‘Ze heeft zowat de helft van haar leven aan jou gewijd, nu is het jouw beurt om voor haar te zorgen.’

Aan de muur hing een pijltje met de cijfers vijftientig en vijfendertig. Andreas tikte met zijn ring tegen de deur waarop het nummer vierendertig kleefde.

‘Harder, Andreas.’

Een tweede keer. Hilda opende voorzichtig de deur, alsof ze bang was voor wat er zich achter zou bevinden. Een verse rochel bood zich aan in de ouder wordende longen

van Andreas.

‘Je kunt maar beter stoppen met dat roken’, hoorde hij zijn moeder met haar krakerige stem zeggen. Hij draaide met zijn oogballen.

De handtas maakte een tussenstop op de stoel en Hilda boog voorover om haar schoonmoeder een zoen te geven. ‘Ik heb het hem al honderd keer gezegd, de koppige ezel’, vulde Hilda aan.

‘Dag ma’, zei Andreas. Hij nam haar hand vast en wreef over de flinterdunne huid. Hij nam de handtas, zette die op de grond en plofte neer op de stoel.

‘En, ma, hoe gaat het?’ vroeg hij op automatische piloot. Ze knikte. Keek hem niet aan. Ze sprak niet meer zoals vroeger. Kleine woorden op fluisterende toon.

‘De tuin ligt er mooi bij’, stak Hilda van wal. ‘De lente is er en alles begint weer mooi in bloei te staan.’

Het positivisme dat ze aan de dag legde, vond Andreas schrijnend. Ze ondertekent haar brief met ‘L.’, dacht hij opnieuw. Hij probeerde de inhoud ervan in gedachten opnieuw in kaart te brengen. Tussen de letters glijden, van regel naar regel tuimelen, dronken van de verlangende kracht die ervan uitging. Hoe kwam ik erbij, dacht hij.

Zijn moeder keek hem aan alsof ze zijn schedel spleet om te zien wat er zich in het hoofd van haar zoon afspeelde.

‘Is het niet, Andreas?’

‘Wat zei je?’

‘Dat onze tuin ook dringend aan een onderhoudsbeurt toe

is', herhaalde Hilda.

'Ja, maar daar is het nu nog te vroeg voor.'

Zijn moeder bleef hem aankijken. 'Spijtig ...' fluisterde ze.

'Spijtig? Wat is er spijtig, ma?' vroeg Hilda.

'Dat pa zijn kleren vergeet aan te trekken als hij naar buiten gaat.' Ze wendde haar oude gezicht naar het raam.

Andreas haalde diep adem en hoestte zwaar.